R 5275 (page 212)

“பிரபஞ்சத்தில் மிகவும் சிறந்தது”

பாகம் II இரக்கமான மனோபாவத்தின் தத்துவம்

THE GREATEST THING IN THE UNIVERSE

PART II--PHILOSOPHY OF THE ATTITUDE OF SYMPATHY

“ஒருவருக்கொருவர் தயவாயும் மனஉருக்கமாயும் இருந்து, கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் உங்களுக்கு மன்னித்தது போல, நீங்களும் ஒருவருக்கொருவர் மன்னியுங்கள்.” (எபேசியர் 4:32) “மனுஷருடைய தப்பிதங்களை நீங்கள் அவர்களுக்கு மன்னியாதிருந்தால், உங்கள் பரம பிதா உங்கள் தப்பிதங்களையும் மன்னியாதிருப்பார்.” தவறாயிருக்கிற ஒவ்வொன்றிற்கும் பிறரது இழிவான அங்கீகாரத்தைப் பெற நாம் வற்புறுத்தினால், இந்த காரியத்தின் தீர்மானத்தை கடைசி வரை வற்புறுத்தினால், அது நமது இருதயம் ஒரு தவறான நிலையில் இருப்பதாக அர்த்தப்படுத்துகிறது. பிறகு நமக்காக தேவன் செய்யக்கூடிய சிறந்த காரியம் என்னவென்றால் நமக்கு சில நமது சொந்த மருந்துகளை கொடுப்பது தான். இதன்மூலம் அவர் நமக்கு நல்ல திருத்தம் செய்கிற பாடத்தை போதிப்பதுதான். அதன் மூலம் நாம் மற்றவர்கள் மேல் இரக்கம் கொள்ளுகிறவர்களாவோம்.

உலகத்தின் மீது இரக்கங்கொள்ளுதல், மன்னித்தல் போன்ற காரியங்கள் தமது குடும்பத்திற்கு வந்த பிறகு தமது பிள்ளைகளுக்கு கட்டளையிடுகிற அல்லது போதிக்கின்ற ஒன்றாக இருக்கின்றன. இது நமக்கு போதனை கொடுப்பதற்காக இருக்கின்றது. “தகப்பன் சிட்சியாத புத்திரனுண்டோ?” “எல்லாருக்கும் கிடைக்கும் சிட்சை நமக்கு கிடையாதிருந்தால், நாம் புத்திரராயிராமல்.....” நாம் கிருபையிலும் அறிவிலும் வளரும் போது இந்த பாடங்கள் நமக்கு தீவிரமடைகிறது. (எபிரேயர் 12:7,8)

நமது அறிவு பெருகுகிறதினால், ஒரு மனிதனின் கீழ்ப்படியாமையின் மூலம் எப்படி எல்லாரும் விழுந்தார்கள் என்பதை காண்கிறோம். இது இரக்கத்திற்கான ஒரு அடிப்படையை கொடுக்கிறது. நாம் இன்னும் தேவனுடைய முதிர்ச்சி அடைந்த பிள்ளைகளாவதினால், நமது இரக்கம் பெருகுகிறது. நாம் இந்நேரம் பட்டதாரியாவதற்கு தயாராயிருப்போம், நாம் மிகவும் உதவிகரமாயிருப்போம் என்று தேவன் விரும்புகிறார். நம் எதிரிகளிடம் இரக்கமாயிருப்பது நமது இருதயத்துக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் நம்மை எப்படி நடத்துகிறார்கள் என்பது முக்கியமல்ல. சத்துருவானவனின் செல்வாக்கினால் அவர்கள் இவைகளை செய்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். நாம் அவர்களை ஆசீர்வதிக்கவும் நம்மால் முடிந்தவரை அவர்களுக்கு
R5275 : page 213
நன்மை செய்யவும் விரும்ப வேண்டும். அவர்கள் நமக்கு தீமை செய்திருந்தாலும், அவர்களைக் குறித்த எண்ணத்தை நாம் மாற்றிக்கொள்ளக்கூடாது. அதாவது நாம் நமக்கு கிடைக்கும் சமயத்திற்குத்தக்கதாக யாவருக்கும் நன்மை செய்ய வேண்டும்; நம்மை நிந்திக்கிறவர்களுக்காகவும் நம்மை துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகவும் நாம் ஜெபம் பண்ண வேண்டும்.

நமது சத்துருக்களுக்காகவும், துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகவும் நாம் விசேஷித்த

விதமாக ஜெபிக்க வேண்டும் என்பது இதன் கருத்தல்ல. அவர்களுக்கு எதிராக இல்லாதபடி, நாம் ஜெபிக்க வேண்டும் என்பது தான். ஆவிக்குரிய காரியங்களில் இன்னும் வளர்ச்சி அடையாதவர்கள், "அவர்களை தண்டிக்கும்படி தேவனிடம் ஜெபிப்பேன்" என்று நினைக்கலாம். ஆனால் இயேசு அதுமாதிரி செய்யாமல், "உங்கள் சத்துருக்களுக்காக ஜெபியுங்கள்" என்று கூறுகிறார். அவர்களுக்காக நாம் எதைக் கேட்கவேண்டும் என்று அவர் கூறவில்லை. அவர்களது மூடநம்பிக்கையை நீக்கி, புரிந்துகொள்ளும் கண்களை திறக்க வேண்டும் என்பதை ஜெபத்தில் கேட்பதே சரியானதாக இருக்கும். இதுவே நாம் அவர்களுக்காக கேட்கக்கூடிய மிகவும் சிறந்த காரியமாக இருக்கும். இந்த மாதிரியாக நாம் அவர்களுக்காக ஜெபிப்போமானால் தேவன் நம்மை ஆசீர்வதிப்பார். நாம் அவர்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்கக்கூடுமானால், எந்த விதத்தில் என்பதை அவர் காண்பிப்பார்.

முதலாவது நீதி பிறகு அன்பு பின்தொடர வேண்டும்

தேவன் மிகவும் மகத்துவமானவர், நாம் அற்பமானவர்கள். தேவன் நம்மை நேசிக்கிறார் என்று கூறப்படுவது எவ்வளவு ஆச்சரியமான காரியம் ! புறஜாதி மதங்கள் இப்படிப்பட்ட எதையும் அங்கீகரிப்பதில்லை. அவர்களது தேவர்களை அவர்கள் சமாதானப்படுத்த வேண்டும். இல்லையென்றால் அவர்கள் (தேவர்கள்) அவர்களுக்கு தீங்கு செய்வார்கள் என்ற கருத்தே பரவியிருக்கிறது. ஒரு அன்பான தேவன் என்பது வேதாகம போதனைகளில் ஒரு விசித்திரமான ஒரு கருத்தாக இருக்கிறது. அவரது குணலட்சணத்தின் இந்த அம்சம், இஸ்ரயேலர்களோடு அவர் தொடர்பு கொண்டதில் பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியங்களில் தெளிவாக வெளிப்படுத்தவில்லை. தேவன் தமது நீதியை மிகவும் தெளிவாக வெளிப்படுத்தி, பாவிகள் மேல் தண்டனை வரும்படி அனுமதித்தார். அவர் தூதர்களை நேசிக்கிறார் என்பதை நாம் உறுதியாக கூறுவோம். ஆனால் தேவன் மனிதனை ஒரு தடையின் கீழாக, ஒரு தண்டனையின் கீழாக வைத்திருக்கிறார். அந்த தண்டனையானது வருடா வருடம் நூற்றாண்டு நூற்றாண்டுகளாக நிறைவேற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

இஸ்ரயேலர்கள் பிரமாணத்தைக் கைக்கொண்டால் அவர்கள் அவரது கிருபைக்குள்ளாக வருவார்கள் என்ற அறிவிப்பை கர்த்தர் கொடுத்திருக்கிறார். இது அவர்களுக்கு மறுபடியும் சாதகமானதாக காணப்படுகிறது. ஆனால் இஸ்ரயேலர்கள் தோல்வியடைந்தார்கள். மனிதன் சீரழிந்து, வியாதிப்பட்டு மரிப்பதினால் மனுக்குலம் தேவனுடைய பார்வையில் தங்களது அழகை இழந்தார்கள். தேவனை பிரியப்படுத்துகிற மாணிக்கம் போன்ற குணங்களை மனிதன் இழந்தான். "நாம் எல்லோரும் பாவம் செய்து தேவ மகிமையற்றவர்களானோம்."

நாம் புதிய ஏற்பாட்டின் காலத்திற்கு வரும்போது இரண்டு விதமான புதிய சாட்சியங்கள் கொண்டு வரப்படுவதை காண்கிறோம். அதாவது மனிதர்கள் பாவிகளாயிருக்கும் போது உலகத்தை நேசிக்கிறார் மற்றும் சபையை நேசிக்கிறார் என்பதாகும். "தேவன் தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ, அவன் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு அவரைத் தந்தருளி இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்பு கூர்ந்தார்." மனுக்குலம் அழிந்து தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தை அனுபவிக்கவும் வாழவும் தகுதியற்றதாக ஆனது. இப்படிப்பட்ட தண்டனைக்குக் கீழாயிருந்த அவரது சிருஷ்டிகள் அனைவர் மேலும் தேவன் ஒரு இரக்கமான அன்பை கொண்டிருந்தார். இந்த அன்பு எப்படி காண்பிக்கப்பட்டது? அவரது இந்த அன்பின் வெளிப்பாடு. அவர் தம்முடைய குமாரனை உலகிற்காக மரிப்பதற்கு அனுப்பியதின் மூலம் காண்பிக்கப்பட்டதை நாம் வேதத்தை ஆராய்ந்து கண்டு

கொள்ளுகிறோம். இங்கே அவர் எவ்வளவு மேன்மையானவர் மற்றும் அவரது அன்பு எவ்வளவு மேன்மையானது என்பதை காண்பிக்க ஆரம்பித்திருந்தார்.

தேவனுடைய அன்பிற்கு அடிப்படை

சத்துருவானவனால் தவறாக வழிநடத்தப்பட்டு, மூட நம்பிக்கைக்கு கீழாகவும், பலவீனமாகவும், விழுந்துபோன நிலைமையிலும் மற்றும் அறியாமையிலும் இருப்பதே மனுக்குலத்தின் பெருங்கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று வேத வாக்கியங்கள் நமக்கு நிச்சயப்படுத்துகின்றன. மனுக்குலத்தின் இருதயங்கள் அந்த மோசமான நிலைமையில் இருப்பதற்கு அவர்கள் தெரிந்தோ அல்லது வேண்டுமென்றே செய்வதோ அல்ல என்று தேவன் கண்டதால், அதிலிருந்து விடுபடும்படியான வழியை அளித்திருக்கிறார். நாம் வேண்டுமென்றோ, தெரிந்தோ பொல்லாதவர்களாக இருந்தால், நம்மேல் இரக்கத்தை காண்பிக்கவேமாட்டார். தேவன், ஓட்டத்தில் நம்மை பார்க்கும் போது, நம்மில் வெகு சிலரே அவரைப் பற்றிய அறிவையும், அவரது குணலட்சணங்களாகிய நீதி, ஞானம், இரக்கம் மற்றும் அன்பு போன்றவைகளையும் அவரது ராஜ்யத்தின் கொள்கைகளையும் அறிந்திருப்பதாக காண்கிறார். ஆகையால் தேவன் கூறினதாவது: இந்த சிருஷ்டிகளுக்கு என்ன செய்யக்கூடும் என்பதை நான் பார்க்கிறேன்; அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் எனது பிரியமான குமாரன் லோகோஸின் பரிசு மூலமாக இரட்சிப்படையும்படி ஒரு திட்டத்தை ஏற்படுத்துவேன். அவர்கள் பாவத்திலிருந்தும் சீரழிவிலிருந்தும் உயர்த்தப்படுவார்கள்; பாவ துன்மார்க்கத்திற்காக ஒரே பாடம் இதுவாகத்தான் இருக்கும்; இது அவர்களுக்கு என்றென்றைக்கும் தேவைப்படும். இந்த ஏற்பாடு ஆதாம் முதல் அனைவருக்கும் கிடைக்கும்படி செய்வேன்.

தேவனுடைய அன்பின் வெளிப்பாடு

இந்த திட்டத்தின் முதலாவது அம்சம் நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து உலகத்திற்கு வந்தபோது வெளிப்பட ஆரம்பித்தது. ஆகையால் வேதவாக்கியங்கள் கூறுகிறதாவது: இயேசு "ஜீவனையும் அழியாமையையும் சுவிசேஷத்தினாலே வெளியரங்கமாக்கினார்." என்ன நற்செய்தியை அவர் கொண்டு வந்தார். இருதயத்தில் ஆர்வமும் உண்மையுமுள்ளவர்களாய் அவரை தேடுகிற அனைத்து மனுக்குலத்திற்கும் ஆசீர்வாதங்களை கொண்டு வந்தார்! அவருக்கு தங்கள் அன்பை வெளிப்படுத்துகிற அனைவரும் நித்திய ஜீவனை பெறும்படியான நற்செய்தியை அவர் கொண்டு வந்தார். கர்த்தருக்காக தங்கள் அன்பை விசேஷித்த விதமாக வெளிப்படுத்தின ஒரு விசேஷித்த வகுப்பாருக்கு தேவனுடைய சுதந்தரராகவும், அவரது குமாரன் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு உடன் சுதந்தரராகவும் ஆகக்கூடிய நற்செய்தியை கொண்டு வந்தார். "இவ்வளவு பெரிதான இரட்சிப்பு முதலாவது நமது கர்த்தர் மூலமாய் அறிவிக்கப்பட்டது." (2 தீமோத்தேயு 1:10; எபிரேயர் 2:3)

அனைவராலும் இச்செய்தியை கேட்க முடியவில்லை. ஏனெனில் சிலர் அதை விசுவாசியாதபடி சத்துருவானவனால் குருடாக்கப்பட்டு புத்தியில்லாதிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இது நற்செய்தியாக இராமல் முட்டாள்தனமானதாக இருக்கும். அவர்கள் கேட்பதற்கு காதில்லாதவர்கள் என்று வேதாகமம் கூறுகிறது. மற்றவர்கள் கொஞ்சம் கேட்டு, நித்திய ஆக்கினையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள இலட்சத்தில் ஒரு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். மற்றவர்கள் தங்கள் கண்களையும் காதுகளையும் அதிகமாக திறந்து வைத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் பெரும்பாலனவர்களைக் காட்டிலும் கொஞ்சம் கேட்டு அதிகமாக உணர்ந்து கொள்ளக்கூடியவர்களாக

இருக்கிறார்கள். அப்போஸ்தலர் நமக்கு கூறுகிறதாவது: “இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனானவன் விசுவாசியாதபடிக்கு அவர்கள் மனதைக் குரடாக்கினான்.” (2 கொரிந்தியர் 4:4)

இயேசுவின் நாட்களை நாம் பின்னோக்கிப் பார்த்தோமானால் அவர் போதித்த போது அநேக ஜனங்கள் அவரது வார்த்தைகளை வாஞ்சையுடன் கேட்டார்கள். அவர்கள் கூறியதாவது: “இந்த மனுஷனைப் போல் யாரும் பேசினதில்லை.” தேவன் அவர்களை நேசித்தார் என்று ஜனங்களிடம் கூறினார். ஜனங்கள் கூறியதாவது: வேதபாரகரும் பரிசேயரும் தங்களுக்கு செய்வதற்கு ஏதுவுமில்லை; ஆனால் இந்த மனுஷன் நம்மை நேசிக்கிறார். தேவன் நம்மை நேசிப்பதாகவும் தேவன் பரிதாபத்துக்குரிய பாவிகளாகிய நம்மை வெறுக்கவில்லை என்றும் கூறுகிறார்! “அவர் பேசுகிறது போல ஒருவனும் ஒருக்காலும் பேசினதில்லை!”

ஆனால் அவர்களது இருதயம் சுத்தமாக இல்லாததால் அவர் சொன்ன அனைத்து காரியங்களையும் அவர்களால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவர் கொண்டு வந்த செய்தியெல்லாம் கட்டுக்கதை என்று நினைத்ததால் அவர்களால் தைரியமாக நம்ப முடியவில்லை. வேதபாரகர் மற்றும் பரிசேயர்களில் யாராவது விசுவாசித்து இயேசுவின் சீஷர்களாக ஆகியிருக்கின்றனரா என்று கேட்டார்கள். அநேகர் அவரது சீஷராகவில்லை என்பதை அறிந்தபொழுது அவர்கள் கூறியதாவது: இதை தீர்மானிக்க நாங்கள்

R5276 : page 213

திராணியற்றவர்கள்; இவர்கள் தான் எங்கள் தலைவர்கள், நாங்கள் அவர்களை பின்பற்ற வேண்டும்.

எனினும் சிலர் இந்த காரியங்களை முழுவதுமாக ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவர்களாக இருந்தனர். இவர்களிடம் இயேசு கூறினதாவது: “உங்கள் கண்கள் காண்கிறதினாலும் உங்கள் காதுகள் கேட்கிறதினாலும் அவைகள் பாக்கியமுள்ளவைகள்.” பிறகு இயேசு கேட்கவும், காணவும் கூடியவர்களாக இருந்த இவர்களுக்கு தேவையான சில விசேஷித்த பாடங்களைக் கொடுத்தார். அவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, யுகம் முழுவதும் உள்ள ஒரு வகுப்பாருக்கும் அல்லது கூட்டத்தாருக்கும் கொடுத்தார். அவர்கள் இருதய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினபடியால் அவர்கள் தம்மை பிரியப்படுத்தினார்கள் என்று கூறினார். அவர்கள் எந்த அளவுக்கு அவரை பின்பற்றி நடக்கிறார்களோ, அந்த அளவுக்கு பிதாவுடன் ஐக்கியத்திற்கு வந்து அவரது அன்பில் பங்கு பெறுகிறவர்களாவார்கள் என்று கூறினார்.

சிலர் தங்களை அர்ப்பணம் செய்வதற்கான ஆயத்தம்படுத்தும் போது இயேசு கூறியதாவது: “தேவன் தாமே உங்கள் மேல் அன்பு கூர்ந்தார்.” நீங்கள் நீதிக்கான ஒரு நிலையை எடுத்தபடியினால் அவர் உங்களை நேசிக்கிறார். ஏனெனில் இந்த நீதியின் கொள்கைகளை நீங்கள் பார்த்த பொழுது அதற்கு இசைவாக நடக்க விரும்பினீர்கள். பிதாவானவர் உங்களில் அன்பு கூருகிறார். ஏனெனில் நீங்கள் கஷ்டமான வழியாகிய இடுக்கமான வழியில் நடக்க விரும்புகிறீர்கள். விசாலமான இன்னொரு வழி மரணத்திற்கும் அழிவிற்கும் வழி நடத்துகிறது. என் அன்பான சீஷர்களே, நான் உங்களுக்கு காண்பிக்கிற

R5276 : page 214

வழி இந்த இடுக்கமான வழி, ஜீவனுக்கு போகிற வழியாகும், நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்களாயிருக்கும்படிக்கு அது பெரிய செயலை நடப்பிக்கும். ஆனால் பிதாவானவர் உங்களை நேசிப்பார். நானும் உங்களை நேசிப்பேன். நாங்களே உங்களிடத்தில் வெளிப்படுத்துவோம். துன்பங்களையும் சோதனைகளையும் நீங்கள் பெற்றாலும், உங்கள் இருதயங்களில் தேவ சமாதானம் உண்டாயிருக்கும். பிறகு சீஷர்கள், அவரை பின்பற்ற அனைத்தையும் விட்டுவிடுவோம் என்று கூறினார்கள்.

தேவனுடைய அன்பிலே நம்மை காத்துக்கொள்வது எப்படி

“தேவனுடைய அன்பிலே உங்களைக் காத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று அப்போஸ்தலர் யூதா அறிவுறுத்துகிறார். இங்கே உலக நிலைமையிலிருந்து தேவனுடைய இந்த விசேஷித்த அன்பிற்குள் வந்தவர்களுக்கு அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். அவர்களை தேவன் தம்முடைய குடும்பத்துக்குள் தமது பிள்ளைகளாக தத்தெடுத்து கொண்டு வந்திருக்கிறார். நாம் பெரிய மற்றும் ஆச்சரியமான காரியங்களை செய்வதினால் தேவன் நம்மை நேசிக்கவில்லை. அவர் நம்மை ஜெநிப்பித்த போது, நமக்கான அவரது விசேஷித்த அன்பு ஆரம்பமானது. ஏனெனில் நாம் அர்ப்பணம் செய்திருந்தோம்; நாம் பலியின் உடன்படிக்கைக்குள் நுழைந்திருந்தோம். அவரது ஆவியினால் முத்திரை போடப்பட விரும்புகிறவர்களிடத்திலும் அவரது பிள்ளைகளாக ஆக விரும்புகிறவர்களிடத்திலும் பிதாவானவர் சந்தோஷப்படுகிறவராக இருக்கிறார். இப்படியாக கிறிஸ்துவில் குழந்தைகளாக நம்மிடத்தில் அன்பு செலுத்த ஆரம்பித்தார். நாம் வளர்ந்து பலமடைவதால் நம்மை நேசிக்கிறார். கடைசி வரை நம்மை நேசிப்பார்.

நம்மிடத்தில் வளர்ச்சி இருக்கின்றது என்று அப்போஸ்தலர் அறிவிக்கிறார். நாம் முதலில் குழந்தைகளாக இருந்து, பிறகு பிள்ளைகளாகி, பிறகு வாலிபர்களாகி, பிறகு இன்னும் முழுமையாக வளர்ச்சியடைகிறோம். பரலோக பிதாவானவரின் குணலட்சணத்தை பரப்புகிற நீதியின் கொள்கைகளை நாம் கற்றுக்கொள்ளுவதால் நாம் இவைகளில் களிகூர வேண்டும். நமது மனதிற்கு முன்பாக வேறு எந்த திட்ட அளவுகளும் இல்லை. அது தான் நமது பிதாவானவரின் அறிவுரை, நமது பிதாவானவரின் திட்ட அளவு என்று நாம் கூற வேண்டும். ஆகையால் நாம் அதிகமதிகமாக மறுரூபமடைவோம். பரலோக பிதாவானவரின் திட்ட அளவைத் தவிர மற்றவைகள் எல்லாம் நமக்கு மென்மேலும் பிடிக்காதவைகளாக ஆகின்றன.

நாம் தொடர்ந்து பயணிக்கும் போது, தேவனுடைய அன்பில் நம்மை காத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாம் குழந்தைகளாக அவரது அன்பில் காத்துக்கொள்ளுவது அவசியமாக இருக்கிறது. குழந்தைகளாக அது அவசியமாகிறது. இன்னும் மேலும் வளர்ச்சியடையும் போது அது அவசியமாக இருக்கிறது. இதை எப்படி நாம் செய்யக்கூடும்? அவரது பிரமாணங்களை கைக்கொள்ளுவதினாலேயே. இப்படியாக நமது சரீரத்தை கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுடைய பரிபூரண சித்தத்துக்கு கீழ்ப்படுத்துகிறோம். இதை செய்கிற ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் வளர்வதை காண்பார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் நாம் வளர்ந்து பெருகி, அதிகமதிகமாக தேவனைப்போல் ஆக வேண்டும். ஆகையால் நாட்கள் செல்லச்செல்ல நாம் அதிகமதிகமாக மறுரூபடைகிறோம். இப்படியாக அவரது அன்பில் நம்மை காத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் நமது ஓட்டத்தில் எப்பொழுதாவது இந்த குணங்களை வளர்க்க விட்டுவிடவும் நிறுத்தவும் செய்தால், தேவனுக்கு கீழ்ப்படிவதை நிறுத்தினால், பிறகு அவரது அன்பிலிருந்து மென்மேலும் நிறுத்தப்பட்டு முடிவாக அவரது அன்பிலிருந்து முற்றிலுமாக நீக்கப்படுவோம். பிறகு சாபமும் தேவனுடைய கோபமும் நம்மில் வந்தடையும். இப்படியாக நாம் முன்னிருந்த நிலைமையைக் காட்டிலும் மோசமாக இருப்போம். ஏனெனில் இரண்டாவது நிலைமை அறிவை அடைந்த நிலைமை, ஆனால் முதலாவது நிலைமை அறியாமை மற்றும் பரம்பரை பலவீனம். இந்த மோசமான நிலைமையில் தேவன் நமக்கு இரக்கமே காண்பிக்கமாட்டார்.

எதிர்காலத்தில் உலகமானது தேவனுடைய கிருபையைக் குறித்த முழு அறிவுக்கும்

சந்தர்ப்பத்திற்கும் கொண்டு வரப்பட்டு தேவனைப் பற்றியும் அவரது நீதியைக் குறித்தும் புரிந்து கொள்ள வரும்போதும் இப்படியே ஆகும். அவர்கள் தேவனுடன் இசைவிற்கு வராதிருந்தால் அவர்கள் இரண்டாம் மரணத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள். (1 தீமோத்தேயு 2:4; அப்போஸ்தலர் 3:22, 23)

நமது உயர்ந்த நோக்கம்

நமது கர்த்தர் கூறியதாவது: “ஒன்றான மெய் தேவனாகிய உம்மையும், நீர் அனுப்பினவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவையும் அறிவதே நித்திய ஜீவன்.” தேவனுக்கான நமது அன்பும், நமக்கான தேவனுடைய அன்பும் இரண்டு வெவ்வேறான காரியமாக இருக்கிறது. நாம் தேவனை நேசிக்கிறதற்கு முன்னதாகவே நாம் அவரிடம் பயபக்தியாய் இருக்கிறோம். அவரை நேசிப்பதற்கு, நாம் முதலில் அவரை அதிகமாக அறியாதிருந்தோம். நாம் மிகவும் குறைவான பலம் உள்ளவர்கள் என்பதையும், சத்துருவானவன் நம்மை எப்பக்கத்திலும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதையும் நாம் அறிந்திருக்கிறோம். ஆகையால் நாம் தேவனிடத்தில் பக்தியுடனான பயத்தை பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதே ஞானத்தின் ஆரம்பமாக இருக்கிறது.

நாம் தேவனைக் குறித்து அதிகமதிகமாக அறிய வருவதால் அவர் எந்த சிருஷ்டியையும் துன்பப்படுத்த விரும்புகிறவர் அல்ல என்பதைக் காண்கிறோம். நாம் தேவனைக் குறித்த அறிவில் வளரும் போது, அதற்கேற்றாற் போல் அவருக்கான அன்பில் நாம் வளருகிறோம். அவர் நம்மேல் எவ்வளவு அன்பு செலுத்துகிறார் என்ற அறிவில் நாம் வளருகிறோம். முதலில் நாம் இதை அறியாதிருந்தோம். தேவனுடைய ஆவியை பெற்றவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் அவர் தம்மை வெளிப்படுத்த விரும்புவதில்லை. ஆகையால் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கவேண்டிய உயர்ந்த நோக்கம் என்னவென்றால், அவரை அறிவதும், அவரது ஆச்சரியமான அன்பையும் அவரது ஆச்சரியமான சமாதானத்தை அறிவதும் ஆகும். ஏனெனில் இந்த அறிவு நம்மை தேவனிடத்தில் மிக அருகாமையில் இழுக்கிறது. அப்போஸ்தலர் யூதா கூறுவது போல, தேவனுடைய அன்பிலே தொடர்ந்து நம்மை காத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தேவனைப் பற்றிய முழு அறிவிற்குள் வருகிறவர்களை அவரது வசனத்தை புரிந்துணர வேண்டும். அவரை நேசிக்கும்படியாகவும் அவரது திட்டத்தை புரிந்துணரும் படியாகவும் இந்த திசையில் கீழ்ப்படிதலை பின்பற்ற வேண்டும். அன்பு, புரிந்துணர்தல், கீழ்ப்படிவதற்கான விருப்பம் இவையனைத்தும், கர்த்தர் நமக்கு முன் வைத்திருக்கிற இலக்கிற்கு உயர்ந்து முன்னேற வழி நடத்தும்.

தேவனுடைய அன்பை எது அமைக்கிறது

வேதாகமத்தைப் பற்றி பேசும் போதும், தேவனுடைய செய்தியின் அர்த்தத்தை கூறும் போதும், தேவனுடைய வசனத்தின் கூற்று சில சமயங்களில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தேவனிடமிருந்து வருகிற ஒவ்வொரு நன்மை மற்றும் ஒவ்வொரு பூரண ஈவும் நம்மை அவரிடத்தில் விசுவாசமாக இருக்க உதவுகிறது. நமக்கு ஜீவனை கொடுத்திருக்கிறவரின் வசனத்தை நாம் கவனிக்க வேண்டும், அதற்கு கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பது மிகவும் நியாயமானது. சிலர் தன் சித்தம் போல் இருக்க விரும்புகிறார்கள். சிலர் மனிதர்களில் வார்த்தையின்படி மனிதனின் போதனையின்படி நடக்க விரும்புகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு போதுமான கவனம் செலுத்தமாட்டார்கள்.

தேவனுடைய வார்த்தை உயர்ந்த நிலையில் இருக்கிறது. அவரது ஜனங்கள்

அனைவரும் அதற்கேற்றபடி தங்கள் வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தேவனுடைய திட்டத்தைக் குறித்து நமக்கு சில கருத்து இருக்கலாம். ஆனால் தேவனுடைய சித்தத்தைக் குறித்து மற்றவர்கள் சில கருத்துக்களை உடையவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் எந்த கருத்தாக இருந்தாலும் அது தேவனுடைய வசனத்தின் வெளிச்சத்திற்கு கீழாக வர வேண்டும். முதலாவது நாம் தேவனுடைய வார்த்தையாகிய வேதாகமம் உண்மையாகவே நல்ல சான்றோடு ஆதரிக்கப்படுகிறது என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு, அதன் பல்வேறு பகுதிகள் இடைச்செருகல் அல்லது சேர்க்கைகள் இல்லாமல் தேவனுடைய வார்த்தை சுத்தமாக இருக்கிறதா என்பதை கவனிக்க வேண்டும். தேவனுடைய வசனத்தை கண்ட பிறகு அதை கடைபிடிக்க வேண்டும், அதாவது அதை கனப்படுத்தி அதற்கு கீழ்ப்படிய வேண்டும். நமது வாழ்க்கையை அதற்கு ஏற்றாற்போல் ஒழுங்குப்படுத்த முயற்சிக்க வேண்டும். நமது செய்கைகள் எல்லாம் அந்த வசனத்தின்படி இருக்க வேண்டும். தேவனுடையவசனத்தை கடைபிடிப்பதின் பலனாக கடைபிடிப்பவர்கள் தேவனுடைய அன்பு அவர்களில் பூரணமாக இருப்பதை காண்பார்கள். (1 யோவான் 2:5)

பிறகு தேவனுடைய அன்பு என்றால் என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. அது எந்த அர்த்தத்தில் நம்மில் பூரணப்படுத்தப்பட முடியும்? அன்பானது தேவனிடத்தில் பூரணமாக இருக்கிறது என்று அப்போஸ்தலர் யோவான் வெளிப்படையாக குறிப்பிடுகிறார். அந்த அன்பு பரிசுத்தமானதாகவும், சுயநலம் மற்றும் கறைகள் அற்றதாக இருக்கிறது என்றும், தேவனுடைய அன்பு சரியான கொள்கையும் அவரது குணலட்சணத்தின் அடிப்படையான கொள்கையை உடையதாகவும் இருக்கிறது என்றும் கூறுகிறார். தேவனுடைய வசனத்தை கைக்கொள்ளுகிறவர்கள், அனைவரும் அவர் பெற்றிருக்கிற அதே அன்பை உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

ஆரம்பத்தில் நாம் கடமை அன்பு உடையவர்களாக இருந்தோம். தேவன் நமக்கு மகத்தான காரியங்களை செய்திருந்தார். அதற்கு நாம் நன்றியுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். அந்த விஷயத்தில் நமது கடமை இன்னும் பாக்கியிருக்கிறது. நாம் தேவனை நேசித்தோம். ஏனெனில் அவரை நேசிக்கிறவர்களுக்கு அவர் தமது கிருபையை அளிப்பதாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் கொஞ்ச காலத்திற்கு அன்பு கொஞ்சம் சுயநலம் உடையதாக இருக்கிறது. ஆனால் இந்த தேவனுடைய பரிபூரண அன்பை பெற்றிருக்க முடியும் என்று நாம் நம்புகிறோம். தேவைப்படுவது மாம்சத்தின் பரிபூரண கிரியையாக இருக்குமானால் பூரணத்தை பெறுவதற்கான நமது திறமையை நாம் சந்தேகப்படுவோம். ஆனால் அது இருதயத்தின் காரியமாக இருக்கிறபடியினால் அதை நாம் அடைவது சாத்தியமானதாக இருக்கிறது; ஏனெனில் இருதயத்தில் நாம் பரிசுத்தமாயிருக்க முடியும். ஆகையால் நமது இருதயம் அதிகமதிகமாக சுயநலம் மற்றும்

R5276 : page 215

பாவத்திலிருந்து விலகியிருக்குமானால் இந்த சரியான உயர்ந்த அன்பு நம்மால் புரிந்துணரப்பட்டு நம்மில் பூரண மடையும். நமது மனங்கள் இந்த அன்பின் செல்வாக்கை உடையதாக இருக்கும். நமது அனைத்து நடத்தைகள், சிந்தைகள், அதே ஒழுங்குக்காக கீழாக வரும்.

பிறகு, நம்மில் தேவன் பூரணப்படுத்திய அன்பை பெற்றிருப்பது, நாம் மிகவும் உயர்ந்த, சிறந்த அன்பை பெற்றிருப்பதாகக் காணப்படும். அதாவது தேவன் நேசிப்பது போல நாம் நேசிப்போம். நாம் நமது அண்டை வீட்டாரை நேசிக்கிறோம். அதாவது அவன் நாம் சந்தோஷத்துடன் மதிக்கக்கூடிய சில உரிமைகளை பெற்றிருக்கிறான் என்று நாம் உணருகிறோம். எந்த விதத்திலும் அவனது முன்னேற்றத்துக்கு தடையில்லாதபடி நமது

அண்டை வீட்டாருக்கு நாம் உதவுவோம். தேவன் பொறாமையுடைய, வெறுக்கத்தக்க தேவனல்ல; ஆனால் அன்பான தேவன்; தேவன் உண்மையுள்ள தேவன்; நமது மதக்கோட்பாட்டில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஒருவரல்ல.

தேவனுடைய வசனத்தை நாம் உண்மையாக மதிப்பதால், அது நமக்கு தேவையான போதனையையும் வழிகாட்டுதலையும் தருகிறது. எல்லா பாவமும் சுயநலமுடையதாக இருக்கிறது, அனைத்து சுயநலமும் பாவமாக இருக்கிறது. தேவனுடைய பிள்ளை தேவனுடைய குணலட்சணத்தை மிகவும் தெளிவாக காண வருகிறபடியால், மேலும் அவன் தேவனைப் பற்றி போதிக்கப்பட விரும்பகிறபடியால் அவன் தேவனுடைய ஆவியின் செல்வாக்கின் கீழாக வருவான். மேலும் அவன் வசனத்தை ஆராய்ந்து அதில் தெளிவான நுண்ணறிவைப் பெறுகிறான். இப்படியாக நாம் தேவனுடைய அறிவில் வளருகிறோம். இது ஒரு தொடர்ந்து முன்னேறுகிற காரியம். தேவன், அவருடைய அறிவுள்ள சிருஷ்டிகள் அவரது வசனத்தின் ஆவியினால், அன்பின் ஆவியினால் உயிரூட்டப்படவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்.

அன்பு விசுவாசத்தை அடிப்படையாக கொண்டது

மேலே விளக்கப்பட்ட அன்பானது அறியாமையின் அடிப்படையிலானது அல்ல என்று நாம் காண்கிறோம். மாறாக அது தேவனைப் பற்றிய தெளிவான அறிவின் அடிப்படையிலானதாக, அவர் கூறியிருக்கிறதை, முழுவதுமாக புரிந்துணர்ந்து கொண்ட பிரிக்க முடியாத விசுவாசத்தின் அடிப்படையிலானதாக இருக்கிறது. உதாரணத்திற்கு ஒருவர் ஒரு வகையான அன்பை தேவனிடத்தில் கொண்டிருக்கலாம். காலப்போக்கில்
R5277 : page 215
தேவனுடைய குணலட்சணத்தை தெளிவாக அறியும் போது இப்படிப்பட்ட அன்பு ஆட்டங்காணலாம். தேவனுடைய நோக்கம் அவரது ஏற்பாடுகளை மனுக்குலம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும். பிறகு அவர்கள் அவரது குணலட்சணத்தை உண்மையாக மதித்தால் பிரிக்க முடியாத விசுவாசத்தையும் அவரது திட்டத்தின் அனைத்து அம்சங்களையும் உண்மையாக மதிக்கக்கூடிய அன்பையும் பெற்றிருப்பார்கள்.

நமது அனுபவத்தில் தேவன் அவரைப் பற்றிய போதனைகளை கொடுக்கிறார் என்பதை நாம் அனைவரும் காண்கிறோம். நாம் அவரை அறிய வருவதினால் அதனிமித்தம் அவரை நேசிப்பதினால் அதற்கேற்றாற்போல் பிரிக்கமுடியாத இந்த விசுவாசத்தை நாம் பெறுகிறோம். இது தேவனுடைய குணலட்சணம் மற்றும் திட்டத்தைப் பற்றிய அடிப்படையிலான ஒரு விசுவாசமாகும். ஒரு தேவதூதன் கூட விசுவாசத்தை பெற்றிருப்பதாக கூறலாம். அது மிகவும் வட்டமான விசுவாசம். “பிதாவை தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள் அவரை ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுது கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார்.” தேவனுடைய அறிவுள்ள சிருஷ்டிகள் எல்லாம் பிரிக்க முடியாத விசுவாச நிலைப்பாட்டின்படி தொழுதுகொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறார். இந்த விசுவாசமானது நேர்மையானது, மிகவும் வட்டமானது, ஒன்டொன்று பின்னப்பட்ட ஒரு சீரான விசுவாசமாகும். ஆகையால் எல்லா மனுஷரும் சத்தியத்தை அறிகிற அறிவை அடைய வேண்டும் என்று விரும்புகிறார். (1 தீமோத்தேயு 2:4)

நாம் முதலாவது நாம் பெற்றிருக்கிற சத்தியத்தை பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதும் இப்படியாக அதிக மதிப்புயர்வை பெறுவோம் என்பதும் தேவனுடைய ஏற்பாடாக இருக்கிறது. சபையைத் தவிர யாருமே வட்டமான அறிவை இன்னும் பெறவில்லை. நாமும் முழு அறிவைப் பெறவில்லை. ஆனால் சத்தியத்தை மதிக்கக் கூடிய அளவுக்கு நாம் அனைவரும் வந்திருப்பது தேவனுடைய சித்தமே. அது வெறும் அறிவு மட்டுமல்ல, நாம்

அதை அதிகமாக மதிக்கக்கூடிய அளவுக்கு முழுமையாக அதற்குள் செல்வது ஆகும். “அவர்கள் உம்மை அறிவதே நித்திய ஜீவன்.” அதாவது நாம் கர்த்தருடன் தனிப்பட்ட முறையிலும் நெருக்கமாகவும் அறிமுகமாக வேண்டும். இதைச் செய்ய நாம் கிருபையிலும் அறிவிலும் வளர்ந்து அவரது அன்பை அறிந்து இந்த ஞானத்தை அப்பியாசப்படுத்துவது அவசியமாயிருக்கிறது.

அடுத்த யுகத்திலும் இதுவே நடைமுறைக்கு உகந்ததாக இருக்கும். தேவனுடைய குணலட்சணத்தை முழுமையாகவும் தெளிவாகவும் மதிக்கக்கூடிய அளவுக்கு மனுக்குலத்தை கொண்டு வருவதே கிறிஸ்துவின் ராஜ்யத்தின் இலக்கு. இதை அடைந்து, தேவனுடைய குணலட்சணத்தை அனுதாபத்துடன் அனுபவிக்கிறவர்கள், அவரில் குறிப்பிடப்படுகிற நீதி, அன்பு மற்றும் இரக்கத்தின் கொள்கைகளை மதிப்பார்கள். தனது சொந்த இருதயத்தில் இந்த பண்புகளை மதிக்கிறவர்களே தேவனிலும் அவைகளை மதிப்பார்கள். இதை மதிப்பவர்கள் மட்டுமே நித்திய ஜீவனை பெறுவார்கள். ஆயிரம் வருட யுகம் முழுவதும் இதை அனுபவிப்பவர்களில் தேவனால் நித்திய ஜீவனை கொடுக்க முடியாத வகுப்பினரும் இருப்பார்கள்.

பிரமாணத்தின் முடிவு அன்பு

வெறும் விசுவாசம் மட்டுமோ, வட்டமான விசுவாச மட்டுமோ அல்ல, இருதயத்தில் சுத்தமான அன்பும் வேண்டும். பரிசுத்தமான இருதயம் இல்லாமல் வட்டமான விசுவாசத்தை நம்மால் பெற முடியாது. பரிசுத்தமான இருதயம் என்பது முழுமையாக அர்ப்பணிக்கப்பட்ட இருதயம். கர்த்தருடைய சித்தத்திற்கு முழுமையாக ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட இருதயம். கர்த்தருடைய வழியில் நுழைந்து, முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு முன்பதாக இந்த நிலைமை அத்தியாவசியமானது. அன்பும் பரிசுத்தமான இருதயமும் இல்லாமல் தேவன் நம்மை ஏற்றுக்கொள்ளவே மாட்டார். இதைக் காட்டிலும் அதிகமாக தேவைப்படுகிறது. இதை நாம் நல்ல மனசாட்சியுடன் பராமரிக்க வேண்டும். நமது மனசாட்சியானது இப்படியாக சொல்ல வேண்டும்: “சரியானதைப் பற்றிய விருப்பத்தை மட்டுமல்ல, நல்ல முயற்சியையும் கொண்டிருக்கிறேன்.” “நான் சரியானதைச் செய்தேன்” என்று மட்டும் கூறாமல், நமது மனசாட்சியானது, “என்னால் முடிந்த சிறப்பானதைச் செய்தேன்” என்று சொல்ல வேண்டும். இதற்கு குறைவானது எதுவும் தேவனை சந்தோஷப்படுத்தாது.

ஆகையால் முடிவாக தெய்வீக பிரமாணத்தின் நோக்கம், இந்த அன்பை நம்மில் அபிவிருத்தி செய்வதாகும். கர்த்தருக்காக முழுவதும் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட அன்பு, அவருடையதைப் போன்ற அன்பு, இது நல்ல மனசாட்சியுடனும் பிரிக்க முடியாத விசுவாசத்துடன் இணக்கமாக இருக்கும் அன்பு. இந்த விசுவாசம் தேவனுடைய வசனத்தின் போதனைகளில் நன்றாக நிர்மாணிக்கப்பட்ட விசுவாசம். இது தேவனுடைய சித்தத்தை அறிய ஆவலாக இருக்கக்கூடிய ஒன்று. இது வேதவாக்கியங்களை ஆராய்ந்து தேவனுடைய பிரமாணத்தில் சந்தோஷப்படுகிறதாய் இருக்கிறது. இது சங்கீதக்காரனைப் போல, “என் தேவனே, உமது சித்தத்தின்படி செய்ய பிரியமாயிருக்கிறேன்” என்று சொல்லக்கூடியதாக இருக்கிறது.

நீதியின் கொள்கையை பகுத்துணர்ந்து சொல்லக் கூடியது: “ஒருவர் சொல்லக்கூடிய நியமம் ஒன்று இருக்கிறது.” இன்னொருவர் அன்பைப் பார்த்து சொல்லக்கூடியத : “சிறந்த நியமம் அங்கே இருக்கிறது. இது மகா பெரியது இல்லையா? நான் இதை முழுவதுமாக உறுதிப்படுத்த விரும்புகிறேன்.” மூன்றாமவர் பூரணமே தெய்வீக பிரமாணத்தின் நியமம் என்று அங்கீகரித்து, தேவனுடைய சித்தத்தை செய்ய அர்ப்பணம்

செய்து கூறுகிறதாவது: “தேவனே, உமது வேதம் என் மனமகிழ்ச்சி,” தேவனுடைய நீதியில் மனமகிழ்ச்சியாக இருக்கும் ஒருவன், தேவனுடைய அன்பில் மனமகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான். எதைச் செய்ய வேண்டும், எதைச் செய்யக்கூடாது என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக அவன் காண்கிறான். அவன் காரியங்களை தேவனுடைய கருத்தில் காண்கிறான். அவன் பிரபஞ்சத்தை ஆளுகிற தேவனுடைய குணலட்சண கொள்கைகளை பார்க்கிறான். நித்திய ஜீவனை உயர்வாக மதிக்க வருகிற ஒவ்வொருவரும் காரியங்களை அன்பின் கருத்தில் நோக்கி கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.